

TTB 0498
I CÔ-RINH-TÔ 9

SỰ TỰ DO CỦA CƠ ĐỐC NHÂN LIÊN HỆ ĐẾN VIỆC PHỤC VỤ ĐÁNG CHRIST

Thưa các bạn, trong Cô-rinh-tô thứ nhất đoạn 8 mà chúng ta đã tìm hiểu trong kỳ trước, Phao-lô đã đề cập đến vấn đề tự do của Cơ-đốc-nhân liên hệ đến việc ăn thịt, mà thịt đó đã được dâng lên cúng cho thần tượng. Nền tảng được đặt ra là động lực cho các hành động của Cơ-đốc-nhân là luôn quan tâm đến anh em cùng đức tin. Chúng ta không nên làm điều gì gây có cho anh em yếu đuối vấp phạm hay sa ngã. Điều này tỏ bày cho chúng ta biết là chúng ta có sự giới hạn trong tự do của Cơ-đốc-nhân.

Phao-lô đưa ra nền tảng này mấy lần trong thư Cô-rinh-tô. I Cô-rinh-tô 6:12. *Mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng để sự gì bắt phục được tôi.* I Cô-rinh-tô 8:8 *Vả, ấy chẳng phải là đồ ăn làm cho chúng ta được đẹp lòng Đức Chúa Trời; nếu chúng ta ăn, chẳng được ích gì, bằng không ăn, cũng chẳng tổn gì.* I Cô-rinh-tô 10:23 *Mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều làm gương tốt.* Phao-lô tiếp tục nói rằng mỗi Cơ-đốc-nhân không tìm lợi ích cho chính mình nhưng tìm lợi ích cho anh em mình. Sự tự do của Cơ-đốc-nhân cần có một giới hạn cho lý do này.

Giờ đây Phao-lô giải bày thêm sự tự do của Cơ-đốc-nhân trong một lãnh vực khác. Ông thảo luận về quyền lợi sứ đồ của ông, sự hợp pháp của chức vụ sứ đồ. Tiếp theo đó Phao-lô cũng thảo luận về sự phụ cấp của hội thánh cho người hầu việc Chúa. Phao-lô có quyền đòi hỏi hội thánh chăm sóc cho ông là người giảng Tin lành. Phao-lô dùng chính đời sống cá nhân để giải bày sự tự do của Cơ-đốc-nhân.

Trước nhất Phao-lô biện hộ cho chức vụ sứ đồ của ông. Phao-lô thường biện hộ cho chức vụ sứ đồ, bởi vì nó bị thách thức và xuyên tạc ở nhiều nơi.

Bây giờ mời quý vị cùng xem trong I Cô-rinh-tô 9:1

1 Tôi chẳng được tự do sao? Tôi chẳng phải là sứ đồ sao? Tôi há chẳng từng thấy Đức Chúa Jêsus là Chúa chúng ta sao? Anh em há chẳng phải là công việc tôi trong Chúa sao?

Phao-lô đưa ra một loại câu hỏi, *Tôi chẳng phải là sứ đồ sao?* Câu trả lời dĩ nhiên là “Vâng,” Phao-lô là một sứ đồ. Với câu hỏi này thường được trả lời cách tích cực.

Tôi chẳng được tự do sao? Câu trả lời là, “Vâng” Phao-lô là người tự do.

Tôi há chẳng từng thấy Đức Chúa Jêsus là Chúa chúng ta sao? Một trong điều kiện để trở nên sứ đồ là người đó thấy Chúa Giê-xu một cách trực tiếp cá nhân. Phao-lô đã thỏa đáp điều kiện này.

Anh em há chẳng phải là công việc tôi trong Chúa sao? Các tín hữu Cô-rinh-tô là bằng chứng cho chức vụ sứ đồ của Phao-lô.

I Cô-rinh-tô 9:2

2 Nếu tôi không phải là sứ đồ cho kẻ khác, ít nữa cũng là sứ đồ cho anh em; vì chính anh em là ấn tín của chức sứ đồ tôi trong Chúa.

Nếu tôi không phải là sứ đồ cho kẻ khác, Phao-lô là sứ đồ cho những người khác và cũng là sứ đồ cho người Cô-rinh-tô. Chữ “nếu” tức là nói đến điều kiện.

Ít nữa cũng là sứ đồ cho anh em; vì chính anh em là ấn tín của chức sứ đồ tôi trong Chúa. Chỉ có với hội thánh Cô-rinh-tô, Phao-lô không cần phải biện hộ cho chức vụ sứ đồ. Vì các tín hữu tại Cô-rinh-tô là bằng chứng cho chức vụ sứ đồ của Phao-lô.

I Cô-rinh-tô 9:3- 4

3 Ấy là lẽ bình vực của tôi đối với kẻ kiêu cáo mình. 4 Chúng tôi há không có phép ăn uống sao?

Phao-lô có đủ bằng cứ để biện hộ cho bất cứ ai kiêu cáo trong chức vụ sứ đồ của ông. Phao-lô nói tiếp: Chúng tôi há không có phép ăn uống sao? Là sứ đồ của Chúa Giê-xu Phao-lô có quyền ăn và uống. Phao-lô là sứ đồ có quyền tự do. Dầu vậy sự tự do đó bị hạn chế và cắt bớt bởi vì người khác. Phao-lô công bố cách mạnh mẽ: *Cho nên, nếu đồ ăn xui anh em tôi vấp phạm, thì tôi sẽ chẳng hề ăn thịt, hầu cho khỏi làm dịp vấp phạm cho anh em tôi.* (I Cô-rinh-tô 8:13) Ông có quyền để ăn thịt, nhưng Phao-lô không ăn thịt. Giờ đây Phao-lô thực hiện ý chí tự do. Đó là ý chí tự do để làm một điều nào đó Phao-lô muốn, Phao-lô chọn không làm, thí dụ là Phao-lô chọn không ăn đồ cúng cho thần tượng. Có thể đây là sự tự do cao nhất. Nếu các bạn không được phép làm điều gì đó và các bạn không làm. Nhưng nếu các bạn có quyền làm một điều gì đó, và các bạn chọn không làm, điều đó bày tỏ ý chí tự do của các bạn.

I Cô-rinh-tô 9:5

5 Há không có phép dắt một người chị em làm vợ đi khắp nơi với chúng tôi như các sứ đồ khác cùng các anh em Chúa và Sê-pha đã làm, hay sao?

Rõ ràng qua lời Phao-lô nói “các anh em Chúa” tức là đề cập đến các em trai một mẹ với Chúa Giê-xu là Gia-cơ và Giu-đe. Cả hai người này đều có vợ. Và Phi-e-rơ cũng là người có vợ nữa. Họ đã đem vợ cùng đi trong các hành trình truyền giáo. Phao-lô nói rằng ông cũng có sự tự do giống như vậy, nhưng Phao-lô chọn không có vợ, bởi vì ông nghĩ đến công tác của ông có thể bị giới hạn và ngăn trở.

Mục sư McGee kể lại rằng, khi ông đem vợ cùng đi tham dự đại hội, một số người nhìn thấy và nói rằng, ông không thể đi nơi nào nếu không có vợ đi theo. Một lần khác khi ông tham dự đại hội và không đem vợ cùng đi theo, họ đặt nghi vấn chắc chuyện sai trật gì đã xảy ra. Chắc là mục sư đang ở trong hoàn cảnh xấu. Nhưng thật ra khi con tôi còn nhỏ, vợ tôi thường ở nhà để chăm sóc

chúng nó, và tôi đi tham dự đại hội một mình. Lúc đó tôi thường bị hạch hỏi, vì thế tôi phải giải thích tại sao vợ tôi không có cùng đi với tôi. Giờ đây các con tôi đã lớn và đã lập gia đình, vợ tôi có thể cùng đi với tôi nhiều nơi. Bây giờ cũng có người lại hỏi: Tại sao lúc nào vợ ông cũng đi theo với ông luôn luôn như vậy. Khi hầu việc Chúa các bạn luôn bị chất vấn, dấu rằng các bạn làm bất cứ điều gì hay làm bằng cách nào.

Sứ đồ Phao-lô cũng đối diện những việc tương tự. Phao-lô nói rằng ông có quyền để đem vợ theo với ông, nhưng đầu vậy Phao-lô quyết định ở độc thân. Bởi vì Phao-lô là người truyền giáo tuyên phong đi nhiều nơi khác nhau, và đời sống thường đối diện với nhiều khó khăn, nguy hiểm, cho nên tốt hơn cho Phao-lô là ở độc thân.

I Cô-rinh-tô 9:6

6 Hay là chỉ một tôi với Ba-na-ba không có phép được khỏi làm việc?

Phao-lô nói rằng, ông và Ba-na-ba có thể ở nhà nếu họ muốn. Nói một cách khác, “Chúng tôi không bị bắt buộc phải đi truyền giáo, sự cứu rỗi chúng tôi vẫn không bị ảnh hưởng gì nếu chúng tôi ở nhà.”

Giờ đây Phao-lô đề cập đến vấn đề phụ cấp cho người giảng Tin lành.

I Cô-rinh-tô 9:7- 9

7 Vậy thì có ai ăn lương nhà mà đi đánh giặc? Có ai trồng vườn nho mà không ăn trái? Hay là có ai chăn bầy vật mà không dùng sữa nó để nuôi mình? 8 Tôi nói vậy, nào phải chỉ theo thói người ta quen nói đâu? Luật pháp há chẳng nói như vậy sao? 9 Vì chưng có chép trong luật pháp Mô-i-se rằng: Người chớ khóp miệng con bò đang đập lúa. Há phải Đức Chúa Trời lo cho bò sao?

Trong thời trước đây, bò được dùng để đập lúa. Con bò kéo bánh xe đi vòng vòng trên đồng lúa, làm cho hạt lúa rơi ra từ cọng lúa. Sau đó rơm được lấy ra, và hạt lúa còn lại dưới sân đập lúa. Đức Chúa Trời nói rằng, dân chúng không được bịt miệng con bò đập lúa. Tại sao? Bởi vì, bò đang làm việc và nó được phép ăn một phần lúa mà nó làm ra. Đó là cách mà Đức Chúa Trời chăm sóc bò. Đức Chúa Trời làm điều đó thành một luật. Điều này cũng ứng dụng cho người giảng dạy lời của Đức Chúa Trời, họ không bị bịt miệng. Người giảng Lời Chúa được nuôi dưỡng bởi công việc của họ làm.

Đức Chúa Trời nói rằng, không được bịt miệng con bò khi nó đang làm việc cho các bạn. Phao-lô áp dụng nền tảng này cho các mục sư và những người giảng dạy Kinh thánh. Đức Chúa Trời đã chăm sóc cho con bò đập lúa, Ngài cũng chăm sóc các mục sư và những người hầu việc Ngài. Phao-lô nói rằng, ông là sứ đồ đã đem lời Chúa để nuôi dưỡng nhiều người khác, vì thế ông có quyền hưởng được cấp dưỡng, hưởng được phụ cấp sinh sống.

I Cô-rinh-tô 9:10- 11

10 Quả thật Ngài nói câu đó về chúng ta phải không? Phải, ấy là về chúng ta mà có chép rằng ai cày ruộng phải trông mà cày, ai đập lúa phải trông cày

mình sẽ có phần mà đập lúa. 11 Nếu chúng tôi đã gieo của thiêng liêng cho anh em, mà muốn thu lại của vật chất của anh em, thì nào có phải một việc quá lẽ đâu?

Phao-lô cũng đề cập lại điều này thêm trong thư tín Ê-phê-sô và Ga-la-ti. Nếu hội thánh Đức Chúa Trời được ban cho phước hạnh thiêng liêng và sự giàu có thiêng liêng, thì hội thánh chia sẻ với người giảng dạy này với phước hạnh vật chất. Nói một cách cụ thể, hội thánh của Đức Chúa Trời cần cấp dưỡng cho mục sư là người đã giảng dạy lời Chúa cho hội thánh.

I Cô-rinh-tô 9:12

12 Người khác còn có quyền ấy trên anh em, huống chi là chúng tôi? Dầu vậy, chúng tôi chẳng từng dùng quyền ấy; nhưng chúng tôi chịu mọi sự, hầu cho khỏi làm ngăn trở Tin Lành của Đấng Christ chút nào.

Phao-lô nói rằng ông có quyền nhận phụ cấp từ công việc ông làm. Nhưng ông không muốn làm điều đó để khỏi ngăn trở Tin lành của Đấng Christ. Vì thế Phao-lô không nhận phụ cấp, chính Phao-lô tự lo cho nhu cầu của ông bằng cách làm nghề may trại để sinh sống. Phao-lô nêu một gương tốt.

Dầu vậy trong phương cách của Đức Chúa Trời là những người làm công tác thuộc linh sẽ được phụ cấp bởi những người hưởng lợi ích của công tác này.

I Cô-rinh-tô 9:13

13 Anh em há chẳng biết rằng ai hầu việc thánh thì ăn của dâng trong đền thờ, còn ai hầu việc nơi bàn thờ thì có phần nơi bàn thờ sao?

Phao-lô nhắc lại một việc thường làm trong thời Cựu ước mà Đức Chúa Trời ban hành để nuôi dưỡng người hầu việc Chúa trong đền thờ, tức là người hầu Chúa nơi bàn thờ thì hưởng được một phần từ của lễ dâng.

I Cô-rinh-tô 9:14

14 Cũng vậy, Chúa có truyền rằng ai rao giảng Tin Lành thì được nuôi mình bởi Tin Lành.

Không có điều gì sai cho mục sư là người đem phước hạnh cho hội thánh và được hội thánh phụ cấp mục sư nhu cầu đời sống. Tôi đã khám phá ra điều đó, khi hội thánh nhận được phước hạnh thì sự phụ cấp được thực hiện cách tốt lành.

I Cô-rinh-tô 9:15

15 Phần tôi thì chẳng từng dùng quyền ấy chút nào, và viết thư này chẳng phải để đòi quyền ấy lại; vì tôi đành thà chết còn hơn là chịu ai cất lấy cơ khoe mình này đi.

Các bạn biết là Phao-lô không nhận tiền lương. Ông có thể nói rằng hội thánh Cô-rinh-tô đã không có phụ cấp ông. Phao-lô không nhận bất cứ phụ cấp nào từ nơi họ, Phao-lô tự lo nhu cầu cho chính ông bằng nghề may trại.

I Cô-rinh-tô 9:16

16 Ví bằng tôi rao truyền Tin Lành, tôi chẳng có gì khoe mình, vì có lẽ cần buộc tôi; còn không rao truyền Tin Lành, thì khôn khó cho tôi thay.

Tôi hiểu được cảm nghĩ của Phao-lô. Thành thật với các bạn, đó cũng là gánh nặng trên vai tôi. Tôi không muốn bỏ qua việc giảng lời Đức Chúa Trời. Dĩ nhiên là tôi không mất sự cứu rỗi nếu tôi tạm ngưng việc rao giảng Lời Chúa, nhưng tôi tiếp tục rao giảng bởi vì tôi cảm thấy có sự ép buộc bên trong, và tôi thích giảng dạy Tin lành.

I Cô-rinh-tô 9:17- 18

17 Nếu tôi vui lòng làm việc đó, thì được thưởng; lại nếu tôi không vui lòng mà làm, thì cái chức vụ cũng vẫn phó thác cho tôi. 18 Thế thì phần thưởng của tôi là gì? Ấy là khi giảng Tin Lành, thì giảng nhưng không, chẳng dùng quyền tôi có như người giảng Tin Lành.

Phao-lô đã không giảng Tin lành vì động lực kín giấu nào, và tôi cũng vậy. Nhưng Đức Chúa Trời hứa sẽ ban thưởng, tôi biết là chúng tôi sẽ không thất vọng. Tôi đã kinh nghiệm được điều này suốt nhiều năm qua khi hầu việc Đức Chúa Trời.

I Cô-rinh-tô 9:19

19 Và, tôi đối với ai vẫn cũng là được tự do, mà tôi đành phục mọi người, hầu cho tôi được nhiều người hơn.

Thưa các bạn, tại đây chúng ta thấy Phao-lô dùng sự tự do để làm chính ông trở nên người phục vụ. Tôi mong ước là các bạn tình nguyện trở nên người hầu việc Chúa, đừng để điều nào khác ép buộc mình.

Tiếp đến Phao-lô làm chứng về công tác của chính ông.

I Cô-rinh-tô 9:20- 23

20 Với người Giu-đa, tôi ở như một người Giu-đa, hầu được những người Giu-đa; với những người dưới quyền luật pháp, (dẫu chính tôi chẳng ở dưới quyền luật pháp), tôi cũng ở như kẻ dưới quyền luật pháp, hầu được những người dưới quyền luật pháp; 21 với những người không luật pháp, (dẫu đối với Đức Chúa Trời tôi không phải là không luật pháp, vì tôi ở dưới luật pháp của Đấng Christ), song tôi cũng ở như người không luật pháp, hầu được những người không luật pháp. 22 Tôi ở yếu đuối với những người yếu đuối, hầu được những người yếu đuối; tôi đã trở nên mọi cách cho mọi người, để cứu chuộc được một vài người không cứ cách nào. 23 Mọi điều tôi làm, thì làm vì có Tin Lành, hầu cho tôi cũng có phần trong đó.

Phao-lô nói rằng, “Tôi làm tất cả những điều này bởi vì tôi đang đi ngay đường. Tôi giống như một lực sĩ đang chạy đua.” Ông chạy cho điều gì? Cho phần thưởng.

I Cô-rinh-tô 9:24

24 *Anh em há chẳng biết rằng trong cuộc chạy thi nơi trường đua, hết thấy đều chạy, nhưng chỉ một người được thưởng sao? Vậy, anh em hãy chạy cách nào cho được thưởng.*

Đây là bối cảnh cuộc chạy đua của các lực sĩ, chỉ có một người đến trước. Nhưng trong cuộc đua thuộc linh tất cả chúng ta có thể được giải thưởng, nếu chúng ta dự phần rao giảng Lời của Đức Chúa Trời.

I Cô-rinh-tô 9:25

25 *Hết thấy những người đua tranh, tự mình chịu lấy mọi sự kiêng kỵ, họ chịu vậy để được mảo triều thiên hay hư nát. Nhưng chúng ta chịu vậy để được mảo triều thiên không hay hư nát.*

Phần thưởng của Đức Chúa Trời ban cho chúng ta không phải tiền bạc để chừa dưới đất, và sau đó bỏ lại thế gian khi chúng ta lìa đời. Nhưng phần thưởng Chúa ban là phần thưởng không hư nát, là mảo triều thiên đời đời. Đây là phần thưởng tốt hơn mà Chúa ban cho người hết lòng hầu việc Ngài.

I Cô-rinh-tô 9:26

26 *Vậy thì, tôi chạy, chẳng phải là chạy bá vớ; tôi đánh, chẳng phải là đánh gió;*

Phao-lô nói rằng ông là người thật sự hầu việc Chúa, ông không phải chỉ là người đóng kịch, người tỏ vẻ bề ngoài, Phao-lô có mục đích và tâm quyết rõ cho công tác của ông.

I Cô-rinh-tô 9:27

27 *song tôi dãi thân thể tôi cách nghiêm khắc, bắt nó phải phục, e rằng sau khi tôi đã giảng dạy kẻ khác, mà chính mình phải bị bỏ chẵng.*

Thưa các bạn, từ ngữ “bị bỏ” còn có nghĩa là “không được chấp thuận.” Phao-lô đang suy nghĩ về sự đoán xét trước ngai của Đấng Christ, nơi mà phần thưởng được ban cho. Trong thư thứ nhì gửi cho người Cô-rinh-tô, Phao-lô sẽ nói về các sự kiện chúng ta sẽ ứng hầu trước ngai đoán xét của Đấng Christ, nơi mà các phần thưởng được ban cho. Phao-lô nói rằng, ông luôn giữ đi đúng đường để được phần thưởng. Đó là lý do mà Phao-lô giảng Tin lành. Phao-lô có sự tự do, và Phao-lô dùng sự tự do đó để giảng Tin lành.

Thưa quý vị và các bạn, tôi nghĩ là tất cả Cơ-đốc-nhân nên làm việc để được phần thưởng, chúng ta không làm việc để được sự cứu rỗi, bởi vì sự cứu rỗi được ban cho bởi ân điển chớ không phải bởi việc làm. Nếu các bạn muốn có phần thưởng các bạn cần làm việc, cần dự phần hầu việc Đức Chúa Trời, các bạn cần đi đúng đường và tiếp tục giữ vững hướng đi.

Trong những ngày cuối cuộc đời Phao-lô nói như sau:

Về phần ta, ta đang bị đổ ra làm lễ quán, kỳ qua đời của ta gần rồi. Ta đã đánh trận tốt lành, đã xong sự chạy, đã giữ được đức tin. Hiện nay mảo triều

thiên của sự công bình đã để dành cho ta; Chúa là quan án công bình, sẽ ban mả̃o ấy cho ta trong ngày đó, không những cho ta mà thôi, nhưng cũng cho mọi kẻ yêu mến sự hiện đến của Ngài. (II Ti-mô-thê 4:6-8)

Trong sách Khải huyền 22:12 chép rằng: *Này, ta đến mau chóng, và đem phần thưởng theo với ta, để trả cho mỗi người tùy theo công việc họ làm.*

Thưa quý vị, qua lời dạy dỗ và qua gương tốt của đời sống Phao-lô, tôi mong ước quý vị hết lòng và trung tín trong công tác mà Đức Chúa Trời kêu gọi và giao phó cho quý vị.

Thân chào quý thánh giá, xin hẹn gặp lại quý vị trong chương trình Tìm Hiểu Thánh Kinh kỳ sau.